



REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-314/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice [redacted] zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa [redacted] dipl.iur. temeljem generalne punomoći broj Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa predsjednik vijeća dr.sc. [redacted] : sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Dekanovac, Florijana Andrašeca 41, Dekanovac, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 11. srpnja 2018.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/635, urbroj: 376-10-17-16 od 11. listopada 2017.

II. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na kč.br. 2576, 2634/26, 3527/2 i 3534 sve k.o. Dekanovac, vlasništvo Općine Dekanovac. Točkom II. je utvrđeno da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čini 1.397,47 m trase elektroničko komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničko komunikacijskih vodova koja zauzima površinu od 698,75 m² te 4 stupa i 1 prihvat. Točkom III. navedenog rješenja utvrđeno je da visina naknade za pravo puta za nekretnine navedene u točki I. rješenja koju je tužitelj obvezan plaćati Općini Dekanovac iznosi 5.743,00 kune godišnje, a obveza plaćanja naknade teče od 30. prosinca 2015.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu. Ističe da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao zainteresiranoj osobi, pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njezina zahtjeva.

Tužitelj se poziva na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) te na Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta. Navodi da je u trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi bio pravilnik koji je izmijenjen neposredno prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja upravnog postupka odnosno dana 30. rujna 2017. kada je na snagu stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17.). Tvrdi da važeći Pravilnik u odnosu na stari Pravilnik u bitnom sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva. Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti materijalno pravnu odredbu članka 5. stavka 4. Novog pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka. Ističe da nije nedvojbeno utvrđeno je li Općina Dekanovac vlasnik predmetnih nekretnina za cijelo vremensko razdoblje za koje je priznata naknada. Također osporava pravilnost utvrđenog datuma od kada teče obveza plaćanja naknade.

Predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporavano rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je prema njegovom pravnom shvaćanju u osporavanom rješenju pravilno primijenjena odredba članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14. i 95/17.) koja odredba je primijenjena na temelju članka 14. stavka 3. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta. Kako je navedena odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka, tuženik tvrdi da je primijenio članak 5. stavak 4. Pravilnika i odredio naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva nadalje. Tvrdi da se u predmetnom slučaju ne radi o povratnom djelovanju Pravilnika koje je protivno članku 90. Ustava Republike Hrvatske, jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM-a već iz članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1. ZEK-a, a ZEK-om nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Predlaže da Visoki upravni sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana nije podnijela odgovor na tužbu.

Sukladno odredbi članka 6. ZUS-a odgovor tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Iz spisu priloženog zahtjeva proizlazi da je Općina Dekanovac podnijela tuženiku zahtjev da tuženik utvrdi infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na području te općine i da utvrdi naknadu za pravo puta. Nakon provedenog postupka tuženik je donio rješenje kojim je utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na određenim česticama u vlasništvu Općine Dekanovac te utvrdio naknadu za pravo puta u iznosu od 5.743,00 kune godišnje, koju je tužitelj dužan plaćati od 30. prosinca 2015. Tužitelj tvrdi da tuženik nije pravilno primijenio materijalno pravo.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Iz pobijane odluke proizlazi da je tužena Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti (dalje u tekstu: HAKOM) osporavano rješenje donijela na temelju odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a koja propisuje da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka

27. stavak 1. tog Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektronički komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s tim zakonom i posebnim propisima.

U vrijeme podnošenja zahtjeva na snazi je bio Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu: Pravilnik iz 2011.) kojim je u članku 5. bilo propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na nekretninama iz članka 2. stavka 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. tog pravilnika. Po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, HAKOM je izdavao potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru, osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovori korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa.

Prema članku 4. stavku 3. istog Pravilnika infrastrukturni operator je morao vlasniku nekretnine, odnosno upravitelju općeg dobra dostaviti presliku potvrde o pravu puta i izvadak iz Tablice 1 koji se na njega odnosio u roku od 30 dana od zaprimanja potvrde te početi plaćati naknadu utvrđenu spomenutom tablicom. Obveza plaćanja naknade računala se od dana izdavanja potvrde o pravu puta.

Međutim, Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika iz 2011. ("Narodne novine" 95/17. – Pravilnik iz 2017.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2017., dakle za vrijeme trajanja predmetnog postupka, izmijenjen je članak 5. Pravilnika iz 2011. Propisano je da će kod utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. U postupku iz tog članka ne izdaje se potvrda o pravu puta. Odredbom članka 9. stavka 2. Pravilnika iz 2017. propisano je da će se postupci započeti po Pravilniku iz 2011. dovršiti prema odredbama tog novog Pravilnika iz 2017.

U vrijeme kada je Općina Dekanovac podnijela predmetni zahtjev, nije bio na snazi Pravilnik iz 2017. godine, međutim, s obzirom na navedenu prijelaznu odredbu taj Pravilnik je pravilno primijenjen. Stoga je neosnovan prigovor tužitelja da je trebalo primijeniti odredbe ranije važećeg Pravilnika iz 2011., bilo postupovno bilo materijalno pravno.

Spisu predmeta prileži zahtjev zainteresirane osobe od 30. prosinca 2015., zbog čega Sud nije prihvatio prigovor tužitelja koji se odnosi na vrijeme od kada teče utvrđena obveza, dok duljina trajanja postupka po ovom zahtjevu nije razlog zbog kojeg bi rješenje doneseno u provedenom postupku bilo nezakonito.

Međutim, Sud ne prihvaća razloge koje tuženik iznosi u obrazloženju rješenja i odgovoru na tužbu, a kojima opravdava utvrđenje prema kojem su sve navedene nekretnine u vlasništvu Općine Dekanovac. Odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a na koju se poziva i tuženik u obrazloženju rješenja ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju infrastrukturni operator mora plaćati. Stoga

neosnovano zaključuje tuženik da je činjenično stanje u tom smislu pravilno i potpuno utvrđeno, jer je teret dokaza na strankama zbog čega je tužitelj mogao tijekom postupka dostaviti dokaze za drugačije utvrđenje činjeničnog stanja, što nije učinjeno, zbog čega zaključuje da se podaci tužitelja i tuženika u tom smislu podudaraju. Naime, iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je tuženik vlasničkopravni status zainteresirane osobe potvrdio temeljem podataka koje je tužitelj dostavio u skladu sa zaključkom tuženika od 2. ožujka 2017. i Tablicom 1 koju je dostavila Općina Dekanovac 25. srpnja 2017. u kojoj su označene nekretnine u vlasništvu Općine koje se podudaraju s česticama koje je i tužitelj naznačio kao čestice u vlasništvu Općine. Međutim, osnovano tužitelj ukazuje u tužbi da je u postupku potrebno nedvojbeno utvrditi, što je u konkretnom slučaju izostalo, da je Općina Dekanovac kao podnositelj zahtjeva vlasnik nekretnina opisanih u točki I. izreke osporenog rješenja počevši od dana kada je za tužitelja nastala obveza plaćanja utvrđene naknade. Iz spisa predmeta dostavljenog uz odgovor na tužbu ne proizlazi da su navedene nekretnine u vlasništvu, odnosno pod upravom općine Dekanovci niti spisu predmeta prileže zemljišnoknjižni izdaci na temelju kojih je utvrđeno pravo vlasništva i na koje se bez navođenja datuma izdavanja i broja poziva tuženik u obrazloženju osporenog rješenja. Ovaj Sud je već u nizu svojih ranijih presuda iskazao shvaćanje da obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgrađena EKI, odnosno ako je EKI izgrađen na općem dobru prema upravitelju tog općeg dobra. Utvrđenjem tuženika prema kojem je zainteresirana osoba vlasnik, odnosno upravitelj nekretnina na dan podnošenja zahtjeva kao i na dan donošenja rješenja, a koje utvrđenje se temelji na zemljišnoknjižnim izdacima koje održavaju činjenično i pravno stanje nekretnina u zemljišnim knjigama samo na određeni dan tijekom trajanja postupka imalo bi za posljedicu nametanje obveze tužitelju na koju pravilno upućuje u tužbi, a prema kojoj bi bio obvezan plaćati naknadu zainteresiranoj osobi za nekretnine koje u vrijeme donošenja rješenja eventualno više nisu bile u vlasništvu zainteresirane osobe, odnosno za one nekretnine koje nisu bile u njezinom vlasništvu u vrijeme podnošenja zahtjeva.

S obzirom na izloženo, temeljem odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao pod točkom I. izreke, dok se odluka pod točkom II. izreke temelji na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 11. srpnja 2018.

Predsjednica vijeća
Ana Berlangi Fellner, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašten službenik



REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	17.9.2018. 8:25:49		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
634-07/17-01/113	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	Spla	0	

